

Campanar de Sant Iscle i Santa Victòria

Dosrius

Ubicació

Comarca:	Maresme
Lloc/Adreça:	Plaça de l'església de Sant Iscle i Santa Victòria, s/n - Dosrius
Emplaçament	Al bell mig del casc antic de Dosrius, formant cantonada amb el carrer de Sant Antoni
Alçada:	147m

Coordenades:

Latitud:	41.59456
Longitud:	2.40662
UTM Est (X):	450547
UTM Nord (Y):	4604932

Classificació

Número de fitxa	08075-434
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Gòtic Modern Renaixement Popular
Segle	XVI/XIX
Any	1512
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Número inventari	IPAC 8528
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Religiós
Titularitat	Privada
Titular:	Bisbat de Barcelona
Fitxes associades:	

[Sant Iscle i Santa Victòria](#)

Descripció

Estructura adossada al bell mig del mur de tramuntana de l'església parroquial de Sant Iscle i Santa Victòria, entre el baptisteri (a llevant) i la sagristia (a ponent). Es tracta d'un campanar de torre de una planta quadrada, distribuït en tres cossos d'alçada i amb la coberta plana enrajolada. Els dos cossos inferiors estan bastits amb carreus de pedra granítica disposats en filades i separats per una motllura rectilínia. El primer registre s'obre a la nau del temple a través de la primera capella lateral de la banda de tramuntana, la qual està coberta amb una volta de canó apuntada, i no presenta cap obertura. Per contra, al segon registre hi ha cinc finestrals d'arc de mig punt tapiats. Als àngles superiors d'aquest registre es conserven dues gàrgoles de pedra procedents de la coberta plana original de l'estructura. El cos superior, cronològicament posterior a la resta, s'aixeca damunt d'una altra motllura rectilínia situada a la línia d'imposta, i té unes dimensions més reduïdes que la resta de la construcció. Està bastit en pedra de diverses mides i maons, disposat regularment. Presenta els angles aixamfranats i cinc finestres d'arc de mig punt bastides amb maons disposats a sardinell. La part superior està delimitada per una barana d'obra de perfil trencat i corb, bastida amb maons. Al centre d'aquesta barana, i a cada façana, hi ha quatre rellotges amb l'esfera blanca i la numeració negra. La maquinària d'aquest rellotge està col·locada al terrat i protegida per una de volta de canó parabòlica. De l'interior de l'estructura destaquen els ampits de les finestres tapiades del segon registre, els quals estan bastits amb fragments de pedres de molí.

Història

L'any 1512, el Vicari General va concedir una llicència als obrers de la parròquia de Sant Iscle i Santa Victòria de Dosrius per a la construcció d'una capella i, damunt d'ella, el campanar. Posteriorment, l'any 1526 es formalitza la construcció de l'església al mateix lloc de la vella. En aquest document s'especifica que "farà e fabricarà una sglésia de nou en lo loch ahont la sglésia vella es edificada, faent lo cap a dita església a ponent, posantse a línia tirada per la cara del campanar qui de nou es stat edificat, a fi que lo dit campanar fassa paret a la dita sglésia e capella" (Madurell, 1970: 157). L'any 1899 es va construir el registre superior del campanar, el qual fou inaugurat per la festa de Sant Llop del mateix any. El consistori dosrieunc s'havia compromès a instal·lar un rellotge amb la seva maquinària però no es va fer fins l'any 1907. El rellotge fou inaugurat per Sant Llop i va ser fabricat a Morez del Jura (França). Entre els anys 1960 i 1965, s'aixecà el pis superior de la sagristia, arrançant d'aquesta manera l'accés al campanar. L'any 1968 s'inaugurà una nova campana (Victòria, Montserrat, Dolors) i es restaurà la que ja hi havia (Sebastiana, Mercè, Josefina) i l'any 1985 es posà un rellotge a cada una de les cares i s'electrificaren les campanes.

Bibliografia

ALSINA, Neus et al. (1994). L'Església de Sant Iscle i Santa Victòria. Dosrius: Arxiu Històric Municipal de Dosrius (inèdit). ALSINA I BOIX, Neus; JUBANY I PINÓS, M. Àngels (1995). Una ullada al passat: història gràfica de Dosrius, Canyamars i el Far (1900-1975). [Dosrius]: Ajuntament de Dosrius, p. 21-23, 26, 27, 30, 33, 59, 134, 149, 155, 156, 219. ALSINA, N.; CALONGE, R.; CUSPINERA, L.; JUBANY, M.A.; LACUESTA, R. (2005). Inventari del patrimoni històric, arquitectònic i ambiental de Dosrius.

[Barcelona: Diputació de Barcelona, Ajuntament de Dosrius], Núm. Ref.: I.R.01/001. GAVÍN I BARCELÓ, Josep Maria (1991). Maresme. Col. Inventari d'esglésies, 24. Barcelona: Pòrtic, p. 62. JUBANY I PINÓS, M. Àngels; ALSINA I BOIX, Neus (1989). "L'església de Sant Iscle i Victòria (I)". El Comú, núm. 6, p. 14-17. MADURELL I MARIMON, Josep Maria (1970). L'art antic al Maresme (del final del gòtic al barroc salomònic). Notes documentals. Mataró: Caixa d'Estalvis Laietana, p. 157. RAMIS NIETO, Josep. "El segle XIX a Dosrius. Entre la tradició i la modernitat". A Dosrius. Una visita al passat. 3-14 d'abril de 2017. Bloc. Accés el 27 de setembre de 2017. [Http://www.poblesdecatalunya.cat/](http://www.poblesdecatalunya.cat/) [Consulta: 27-09-2017].

